

som Noget, der kan tænkes at ville indtræffe, at ikke engang 24 møde. Fremdeles vil efter forskellige Paragrafer i Kapitlet om Hovedforhandlingen for Nævningeretterne en stor Deel af Nævningerne kunne udgaae; deels kan der være Nogle, der med Tøje kunne begjære sig fritagne for at fungere som Nævninger i den enkelte Sag; deels er der Afgang for Parterne, Anklageren og den Anklagede, til, uden at angive nogensomhelst Grund, at udflyde ialt 12, og endelig kunne Parterne derefter udflyde flere med Angivelse af Grunde. Det synes mig derfor at være klart, at det temmelig let kan arrivere, at der ikke bliver det Antal af 12 tilbage, som udfordres for at dømme i enhver Sag, ikke at tale om, at det fremdeles i en Paragraf i det Kapitel, jeg sigtede til, er anført, at Formanden kan bestemme, at der skal vælges een eller to Suppleanter til at fungere i Sagen som Nævninger, en Foranstaltning, som efter Omstændighederne kan være meget hensigtsmæssig. Nu er der vistnok i Lovudkastet, navnlig i § 176, ligesom ogsaa i § 41 — jeg bemærker iøvrigt i Forbigaaende, at § 159 ikke stemmer med § 41, forsaavidt der nævnes Tallene 16 og 8, medens i § 159 20 og 10 nævnes som det Minimum, der skal være tilstede — der er, siger jeg, i § 176 og i § 41 aabnet en Udvei til at skaffe flere Nævninger, naar det fornødne Antal ikke er tilstede. Men, som det allerede er blevet bemærket af den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 5te Valgkreds (E. Rimestad), det forekommer mig at være lidet heldigt at skulle benytte den Udvei, som der er givet Andviisning paa i § 41, nemlig at „udebliver et saa stort Antal af de Indkalbte, at der ikke er 16 af de paa den almindelige Liste og 8 af de paa den særlige Liste opførte Personer tilstede, foranlediger Nævningerrettens Formand dette Antal fyldestgjort ved Lodtræning blandt dem, som findes opførte paa Listerne for den Kommune, hvor Nævningeret holdes;“ — idet det saaledes er det blinde Tilfælde, som kommer til at raade for, hvilke Personer Nævningeretten bliver suppleret med. Efter § 176 skal Formanden vel udpege de Nævninger, som skulle tiltræde, men man maa, som det blev bemærket af den ærede Rigs-

dagsmand, jeg før nævnte, vel erindre, at de>Lister, hvorefter disse Suppleanter skulle udtages, ikke ere de reviderede>Lister, men de oprindelige Kommunalister. Foruden denne Betragtning kan det ogsaa erindres, at forsaavidt denne Supplering ene falder paa den Kommune, hvor Nævningeretten holdes, ville denne Kommunes Beboere blive udsatte for en forholdsvis ikke saa ringe større Byrde end den, som Medlemmerne af andre Kommuner i Landet ere udsatte for.

Dette var nærmest med Hensyn til Doms- magtens Ordning, hvad Retternes Sammen- sætning angaaer. Jeg kommer derefter til et Spørgsmaal, hvorom Meningerne have været noget deelte, og hvorved navnlig flere ærede Medlemmer have udtalt sig temmelig stærkt imod Ministeriets Udkast, nemlig Spørgsmaalet om Nævningeretternes Kompetence. Hvad dette Spørgsmaal angaaer, skal jeg foreløbig bemærke, at det forekommer mig, at nogle af de Paragrafer, som findes i Lovudkastets andet Affnit 1ste Kapitel om Værnething, nærmere høre hjemme i første Affnit 1ste Kapitel om Retternes Organisation — jeg sigter naturligvis til §§ 56—59, som gaae ud paa at bestemme, at i visse Tilfælde skulle Sager henhøre under Nævningeretten, uagtet de efter den Straf for den enkelte Tiltalte, hvorom der kan blive Tale, ikke vilde høre derunder efter Hovedregelen i § 5. Det forekommer mig, at disse Bestemmelser naturligst slutte sig til §§ 5 og 6. Forøvrigt er det jo navnlig § 5, man har hørt saa Meget imod. Det er naturligt, at jeg maa give de ærede Medlemmer Ret, forsaavidt de have udtalt, at det er vanskeligt, for ikke at sige umuligt, at danne sig nogen ret klar Forestilling om, hvorvidt § 5 har truffet det Rette eller ikke, saalænge man ikke nøie kender Straffeloven, som man tænker at bringe i Anvendelse samtidig med eller forinden den Lov, der skal fremgaae som Resultat af Forhandlingerne om det foreliggende Lovudkast; men jeg kan ikke være enig med de ærede Medlemmer, forsaavidt de have meent, at det i og for sig skulde være det Rigtigste at ordne Sagen, ikke efter Straffebestemmelserne, men efter Forbrydelsernes Art. Jeg veed vel, at dette Sidste blev anbefalet fra det Udvalgs Side, der i forrige Session var ned-